mítnuta žal. úřadem bez líčení. Ježto žal. úřad v nař. rozhodnutí neodůvodňuje toto zamítnutí ani tím, že by ji podala osoba k tomu neoprávněná, ani tím, že by v ní nebyl uveden některý z důvodů obnovy ustanovených v §§ 191 a 192, plyne z toho, že žal. úřad použil tu jen třetího důvodu zamítavého, uvedeného ve 2. odst. § 193. Vycházel tedy z názoru, že důvod uvedený st-lem v jeho žádosti podle 3. bodu § 191, kterého se v ní výslovně dovolal, jest patrně bezpodstatný. O tom svědčí také závěr nař. rozhodnutí, v němž se praví, ovšem jen zcela stručně a všeobecně, že tu není ani žádného jiného z důvodů pro obnovu řízení uvedených taxativně v § 191 bodu 3 a 4.

V § 150 odst. 3 uher. polic. trest. řádu jest vyslovena všeobecná zásada, že rozhodnutí, vyjímajíc obsílky, dožádání a nařízení dané nižším úřadům a orgánům, dlužno odůvodniti. Rozhodnutí, jímž se zamítá žádost o obnovu řízení bez líčení podle § 193 odst. 2 cit. polic. řádu, jest nepochybně také rozhodnutím, jež nutno ve smyslu § 150 odůvodniti. Za řádné odůvodnění nelze však pokládati prostý projev úřadu, že ten neb onen zákonný důvod, o který strana svou žádost opřela, není dán, nýbrž jest třeba, aby úřad, rozhoduje o oprávněnosti nároku stranou uplatňovaného, uvedl v rozhodnutí dále ještě nejen skutkový základ, z něhož vycházel, ale i právní stanovisko, z něhož nárok posuzoval, jakož i úvahy, ze kterých k svému závěru dospěl, neboť jen pak jest možno, aby se strana proti jeho rozhodnutí účinně bránila, a nss je bezpečně co do jeho zákonitosti přezkoumal. Požadavkům těmto však nař. rozhodnutí nevyhovuje, neboť pokud se v něm žal. úřad zabývá důvody obnovy řízení, obsaženými v bodu 1 a 2 § 191 polit. trest. řádu, nepřiléhá tato část odůvodnění nař. rozhodnutí k obsahu žádosti o obnovu, ježto o tyto důvody žádost vůbec opřena nebyla, nýbrž výhradně jen o důvod bodu 3. Co se pak týče tohoto důvodu, omezuje se při něm žal. úřad toliko na prostý výrok, že není dán, neuvádí však nic o tom, proč má za to, že není dán, resp. na jakém základě a z čeho usuzuje, že jest patrně bezpodstatný. Jen patrná bezpodstatnost jeho by ho však opravňovala k tomu, aby žádost o obnovu bez líčení zamítl.

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutí porušuje předpis 2. odst. § 193 cit. řádu, když zamítá žádost za obnovu bez líčení jako opřenou o důvod patrně bezpodstatný, aniž se žal. úřad v nař. rozhodnutí zabývá vývody odvolání, z nichž stížnost s poukazem na předložené písemné doklady a obsah spisů snaží se dovoditi, že uplatněný důvod obnovy byl podstatný a řádně byl doložen. Stížnosti nutno přisvědčiti.

Vylíčený nedostatek odůvodnění nař. rozhodnutí znemožnil st-li, aby seznal, z jakých důvodů a jakými úvahami dospěl žal. úřad k svému úsudku, že uplatněný důvod obnovy řízení není dán, resp. jest patrně bezpodstatný. Tím znemožnil mu řádnou obranu a nss-u náležité přezkoumání nař. rozhodnutí co do jeho zákonitosti. — — —

Č. 10.926.

Stavebné právo (Slovensko): Odkaz súkromoprávnych námietok na porad práva v pokračovaniu stavebnom podľa stav. štatútu župy gemer-malohontskej z r. 1902.

(Nález zo dňa 12. decembra 1933 č. 21.169.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 5608/26.

Vec: Dezider B. a Aladár B. v S. proti zemskému úradu v Bratislave o stavebné povolenie.

Výrok: Sťažnosť sa zamieta pre bezdôvodnosť.

Dôvody: Rozhodnutím zo dňa 10. júla 1929 okresný úrad v Tornale udelil Jánovi H. v T. na základe výsledku miestneho komisionálného šetrenia prevedeného dňa 22. júla 1929 a na základe § 7 župného stavebného štatutu č. 13.573 z r. 1902 schváleného býv. uh. min. vnútra pod č. 107.237/1903, stavebné povolenie ku stavbe jednoho kiosku na odpredaj tabáku, pozostávajúceho z jednej obchodnej miestnosti na pozemku ležiacom v H. ulici v T. dľa podmienok v rozhodnutí tom bližšie označených a medzi nimi i za podmienky, že stavbu pred nadobudnutím právoplatnosti tohoto rozhodnutia komisionár môže len na svoju zodpovednosť a škodu započať. Za dôvody tohoto rozhodnutia uviedol okr. úrad toto: Stavebné povolenie vydané bolo vo smysle predloženého návrhu obecnej stavebnej komise. Deziderom B. a Aladárom B. po zadržanej miestnej prehliadky písomne oznámené námietky na túto stavebnú záležitosť sa vzťahujúce okr. úrad do ohľadu vziať nemohol, ponevádž menovaní na miestnu prehliadku — ako to z pozvánky ku spisom priloženej je viditelné — boli riadne predvolaní, tam sa ale nezúčastnili a svoje námietky pri komisionálnom pokračování nepredniesli. Ale tieto dodatočne predostreté námietky nemohly byť do ohľadu vzaté už aj z toho dôvodu, že ani obecná stavebná komisia, ani v mene obce T. obecná rada a to tak ako aj bezprostredný súsed proti zamýšlanej stavbe ani z ohľadu estetického, ani verejno-zdravotnického ani verejno-policajného námietky nečinili, »na základe týchto« teda stavebné povolenie sa vydať muselo.

Rozhodnutím zo dňa 24. novembra 1929 žal. úrad zrušil k odvolaniu sť-ľov rozhodnutie okr. úradu v Tornale zo dňa 10. júla 1929 na základe odst. 3 § 80 vl. nar. č. 8/1928 Sb. pre vady pokračovania a súčasne menovanému úradu I. stolice uložil, aby vo veci znova jednal a vydal nové rozhodnutie. Toto svoje rozhodnutie žal. úrad odôvodnil takto: Z predložených spisov vysvitá, že pozvanie zainteresovaného sť-ľa Dezidera B. k miestnemu projednávaniu nestalo sa pravidelným spôsobom, uvedeným v 4. oddiele vl. nar. č. 8/28 a preto námietka sť-ľa je oprávnená, pozvanie bolo vadné a na tomto vadnom pozvaní spočívajúce rozhodnutie bolo — vzhľadom na koncetračnú povahu miestneho pojednávania — tiež vadné, pre ktorú príčinu bolo treba rozhodnutie okr. úradu zrušiť. Nedostatok pokračovania javí sa aj v tom, že podstata súkromoprávnej námietky sť-ľov ohľadne vlastníctva pozemku, na ktorom stavba kiosku je povolená, pre nedostatok miestneho pojednávania nedá sa zo spisov zistiť, pre ktorú príčinu je treba pojednávanie zopakovať a nový výmer vyniesť.

Rozhodnutím zo dňa 26. februára 1930 okr. úrad v Tornale vyslovil, že udeluje Jánovi H. v T. na základe výsledku nového miestneho komisionálného šetrenia, prevedeného dňa 15. januára 1930 a na základe § 7 župného stavebného štatutu č. 13.573 z r. 1902, schváleného býv. uh. min. vnútra pod. č. 107.237/1903, stavebné povolenie ku stavbe jednoho kiosku na odpredaj tabáku pozostávajúceho z jednej obchodnej

miestnosti na pozemku ležiacom v H. ulici v T. dľa podmienok v rozhodnutí tom bližšie označených a medzi nimi i za podmienky, že stavbu pred nadobudnutím právoplatnosti tohoto rozhodnutia koncesionár môže len na svoju zodpovednosť a škodu započať. Za dôvody tohoto rozhodnutia uviedol okr. úrad, že stav. povolenie vydané bolo v smysle predloženého návrhu obecnej stavebnej komisie.

Z tohoto rozhodnutia podali sť-lia odvolanie.

Napadnutým rozhodnutím vyslovil žal. úrad, že rozhodnutie okr. úradu v Tornale zo dňa 26. februára 1930 »pozmeňuje« v tom smysle, že »odvolatelia odkazujú sa so svojimi námietkami súkromoprávného rázu na porad civilného práva«. Za dôvody svojho rozhodnutia uviedol žal. úrad toto: Stavba vyhovuje predpisom stav. štatútu, preto stavebné povolenie bolo správne vydané. Námietky apelantov, že utrpeli újmu na osvetlení svojho domu, že ich dom sa nedá teraz upraviť na obchodnú miestnosť, sú rázu súkromého a nemôžu byť adm. úradmi riešené.

O sťažnosti do tohoto rozhodnutia uvažoval nss takto:

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vychádza bezpochybne na javo, že, bárs žal. úrad čo vo veci tejto pokračujúca inštancia vyššia, rozhodujúc o odvolaní sť-ľov, vyslovil v enunciáte tohoto svojho rozhodnutia, že s odvolaním sť-ľov napadnuté rozhodnutie okr. úradu v Tornale zo dňa 26. februára 1930 »pozmeňuje«, vlastne so zamietnutím odvolania sť-ľov zmienené rozhodnutie okr. úradu, ktorým bolo udelené Jánovi H. ním žiadané stavebné povolenie ku stavbe predajne tabáku v T. pred domom sť-ľov, potvrdzuje s tým ale, že sť-ľov s jejich námietkami, ktorými sa vo svojom odvolaní ohradzovali proti udeleniu žiadaného stavebného povolenia, odkazuje na porad civilného práva preto, lebo ide o námietky rázu súkromoprávného, riešenie ktorých patrí riadnym súdom, ni ale o udelovaní stavebných povolení rozhodnujúcemu adm. úradu.

Podľa správnych spisov sť-lia vo stavebnom pokračovaní, resp. vo svojom odvolaní na žal. úrad vytýkali, že žiadateľovi nemohlo byť udelené ním žiadané stavebné povolenie ku stavbe zmienenej predajne tabáku preto, 1. že žiadatel onú predajňu vystavil neprávom ešte pred právoplatným udelením tohoto stavebného povolenia, lebo že, bárs v prvom rozhodnutí okr. úradu v Tornale zo dňa 10. júla 1929 tento úrad vyslovil, že koncesionár môže započať stavbu pred nadobudnutím právoplantosti tohoto rozhodnutia len na svoju zodpovednosť a škodu, okr. úrad k žiadosti sť-lovej podanej po vydaní tohoto rozhodnutia zakázal žiadateľovi stavať, žiadateľ ale napriek tomuto zákazu stavbu postavil; 2. že pozemok, na ktorom žiadateľ zamýšlal postaviť a už i postavil zmienenú predajňu, tvorí v polovici vlastníctvo sť-ľov, a 3. že so stav. povolením postaviť dovolená a žiadateľom i postavená stavba obmedzuje vlastnícke právo sť-ľov k ich bezprostrednému susednému domu, lebo zatieňuje miestnosti, z ktorých sť-lia zamýšlajú sriadiť obchodnú miestnosť a i hatí vyhliadke z týchto a tým i znehodnoťuje tento ich susedný dom.

Keďže žal. úrad, rozhodujúc o odvolaní sť-ľov, vyslovil v napadnutom rozhodnutí, že odvolateľov odkazuje s ich namietkami na porad civilného práva preto, lebo ide o námietky rázu súkromoprávného, rie-

šenie ktorých patrí riadnym súdom, zostáva bezpochybným, že žal. úrad všetky svrchu sub 1—3 uvedené námietky odvolania považoval za námietky rázu súkromoprávného a že so všetkými tymito námietkami odkázal sť-ľov na riadnu súdnu cestu.

Sťažnosť neformuluje žiadnych sťažných bodov (§ 18 zák. o ss) proti tomu názoru žal. úradu v napadnutom rozhodnutí obsaženému, že totiž všetky svrchu uvedené námietky sť-ľov sú námietkami rázu súkromoprávného. Sťažnosť vytýká len to, že napadnuté rozhodnutie, resp. ním udelené stavebné povolenie je protizákonné vzhľadom k oným námietkam, ktoré sť-lia vzniesly vo svojom odvolaní, a hájí sťažnosť v tejto príčine názor, že, boly-li vznesené súkromoprávné námietky, stav. úrad nemôže dať povolenie bez ohľadu na tieže, ale že musí o tých sám rozhodnuť a viazať svoje rozhodnutie o udelenie stav. povolenia k výsledku ním v tomto smere prevedeného dokazovania.

Lež tento názor sťažnosti je mylný.

Z obsahu stav. štatutu č. 13.573/1902, ktorým bol vydaný pre radu obcí býv. župy gemermalohontskej, medzi nimi i pre obec T. — schválený výnosem býv. uh. min. vnútra zo dňa 27. januára 1904 — o ustanovenie ktorého žal. úrad oprel svoje rozhodnutie, je zrejmé, že stav. úrad má rozhodnuť len o tom, zda a pokiaľ môže sa stavba z verejných príčin dovoliť a technicky previesť (vide § 1 odst. 1 cit. štatutu). Stav. povolenie vydané podľa tohoto štatutu môže tedy obsahovať len výrok o tom, že stavba je prípustná z ohľadov verejných a neobsahuje a so zreteľom na principielné obmedzenie kompetencie úradov stavebných ani nemôže obsahovať výrok o tom, je-li stavba prípustná tiež vzhľadom k eventuelnym súkromoprávnym námietkam osôb tretích; rozhodnutie po tejto stránke zostáva vždy — bez ohľadu na to, ako znie stavebné povolenie — vyhradené súdom, u ktorých môže interesent svoje súkromé práva stavbe prekážajúce uplatniť. Povolenie stav. úradu s jednej strany a rozhodnutie súdu o súkromoprávnych námietkach s druhej strany sú tedy dva akty paralelné, na seba nezávislé, z ktorých každý posudzuje stavebný projekt s hľadiska úplne odlišného a vybavuje ich pre svoj obor samostatne a definitivne.

Tejto zásade zodpovie i ustanovenie odst. 2 § 1 cit. štatutu, v ktorom sa uvádza, že, vyskytnú-li sa v pokračovaní stavebnom sporné otázky súkromoprávne, môže byť stavebné povolenie udelené len s upozornením, že stavebník môže pred rozhodnutím o súkromoprávnych otázkach previesť stavbu len na vlastné nebezpečie a zodpovednosť, čo znamená toľko, že stav. úrad v týchto prípadech nesmie vydať stavebného povolenia bez uvedeného upozornenia (srov. Boh. A 5608/26).

Kedže tedy žal. úrad v instančnej ceste v danej stavebnej záležitosti, v behu pokračovania ktorej boly sť-ľmi vznesené proti stavbe námietky, ktorých súkromoprávny charakter sť-lia vo svojej sťažnosti — ako bolo svrchu uvedené — nepopierajú, vydal stav. povolenie s tým upozornením, obsaženým v rozhodnutí úradu I. stolice a s napadnutým rozhodnutím schváleným, že stavebník môže previesť stavbu len na vlastné nebezpečie a zodpovednosť a upravil-li sť-ľov s jejich vo stavebnom pokračovaní vznesenými súkromoprávnými námietkami na porad civilného práva, nelzä spatrovať v tomto jeho výroku nezákonnosť.